

Jakten på LoC

Vårt arbete i UNMOGIP går ut på att övervaka den så kallade gränsen mellan det av Indien- och Pakistanadministrerade Kashmir. Gränsen benämns LOC eller Line Of Control. Vi skall även registrera eventuella ökningar eller minskningar av trupper i vårt ansvarsområde samt att eventuella överträdelser som rapporteras av respektive land utreds av oss.

Övervakningen av LoC sker genom så kallade observationsposter eller OP. Denna lilla berättelse handlar om resan till och från ett OP – borde kanske vara en OP men det låter bättre med ett OP än en OP tycker jag och därför får det bli så. Ranelid kanske skulle kunna hjälpa mig. Resan tog 3 dagar och 2 nätter eftersom vägarna dit är av klart tveksam standard, dvs det tar tid att transportera sig.

LoC ligger ca 150 km från vår fältstation och det är inget hemligt med det – det är bara att titta på en karta så ser man och var vår fältstation finns är inte heller hemligt. Vad jag inte tänker tala om är var våra OP finns men det är å andra sidan inte intressant heller och studerar man kartan är det inte så svårt att lista ut.

Som vanligt utgick vi från Gilgit och ny chef på stationen var en Finländare. Innan jag får ”chefa” på en station skall det ha gått en 4-6 månader så jag är fortfarande under utbildning! OP’t ligger någonstans i det område som jag i någon tidigare berättelse benämnt Shangri La så det kändes väldigt angenämt att få återvända hit men innan detta paradiset öppnar sig måste man börja i det sköna bergiga och steniga ökenlandskapet. Man måste även över ett bergspass på en 4200möh. Detta bergspass återkommer jag för övrigt till senare.

Lite raster under tiden måste man göra annars känns det som kroppen fixeras efter formen på sätet. Och då ser man ofta lite djur på väg med sin herde. Jag vet förstås inte om det heter herde när man pysslar med kossor...

Vi hade även hunnit med ett stopp i ASTORE för lite lunch och prat på en pakistansk enhet för höghöjdsanpassning. Man tar otroligt seriöst på anpassning för sina soldater att kunna arbeta på hög höjd. De högst belägna posterna ligger på en 6000 möh och man har ändå problem med så kallad Accute Mountain Sickness eller AMS. Man tar inte lika seriöst på standarden på dessa poster. Jag kanske skrivit det förr men dom som tjänstgör på dessa poster är där en 4-6 månader i sträck utan kontakt med omvärlden. Om nära och kära skadar sig eller tom dör får soldaterna veta detta först när tjänstgöringen är över. Varför – speciellt under vintern är det omöjligt att transportera sig till och från dessa poster och även vidare på marken eftersom vägarna inte snöröjs. Att få beskedet att någon av ens närmaste skadat sig eller avlidit när man befinner sig på en sådan post utan att kunna ta sig där ifrån skapar säkerligen en enorm frustration och mentala problem.

Efter några timmar så börjar stigningen mot Burzil passet som ligger på 4200 möh.

När vi kommit till själva toppen på passet där en postering finns kom min kollega med den utomordentliga idén att vi skulle ta oss upp till en av de närbelägna topparna. Han hade nämligen köpt en GPS där han ville dokumentera och testa lite funktioner samt givetvis komma upp lite och få lite bättre utsikt över området. Här är toppen som vi enades om.

Här ser vi stationen efter några meters vandring. Själva terrängen var inte så svår men jag kan lova att flåset kom igång ordentligt så det fick bli många stopp – jag kan tänka mig hur det kan kännas när man pysslar med professionell bergsbestigning på så där 7-8000 meter.

Man måste givetvis rapportera att man är vid liv så här kommer en situationsbild från detta moment. Vi använder satellittelefon för detta eftersom radion sitter i bilen.

Övningen kändes faktiskt ganska vettig även ur tjänstesynpunkt eftersom den bidrog till erfarenheten att verka på höga höjder och att det är väldigt jobbigt att bara förflytta sig själv.

Väl upp på toppen kunde vi njuta av en fantastisk utsikt över både Northern areas, bilden ovan, och mot Kashmir och Indien.

Vi kom upp till 4400 möh vilket då blev en stigning på 200m. Min kollega gjorde allt för att få någon meter till på GPS:en

Jag har svårt att beskriva känslan när man befinner sig så här relativt högt upp och blickar ut över bergen. Jag kan ha en viss förståelse för dom som klättrar men jag undrar om dom har förmåga att njuta av det dom ser eftersom dom klättringen i sig måste vara hur jobbig som helst och det blir ju inte några längre tider man kan befinna sig på en 7-8000 meter innan man måste ner. Vår typ av klättring eller snarare komplicerad vandring är mer min melodi.

Efter att vi suttit och njutit av en fantastisk solnedgång över Kashmir var det dags att ge sig av nedåt och när vi kom ned stod dom Pakistanska soldaterna och virrade på huvudet men dom ville absolut bjuda på lite té så det tog vi samt lite konstiga ätbara saker – Insh Allah överlever jag och min mage...

Så här ser det ut på de Pakistanska utposterna. En blandning av civil och militär utrustning och standarden på förläggningarna är av... karaktär. Själv vill jag gärna kunna ta en dusch efter en tre dagar ute på fältet, sova i en skön säng med rena lakan, byta till rena kläder, kolla nyheterna på nätet och prata med familjen. Som jag skrev tidigare så tjänstgör dessa soldater i 3 månaders cykler innan de får ledigt och under vintern blir det 6 månader till en lön som jag inte vill nämna. Som alla ser så är soldaterna väl påklädda och denna morgon hade den första snön kommit, dock utan att lägga sig, så vintern är på väg.

Färden gick vidare och första natten sov vi över hos en enhet i MINIMARG där standarden var ok. Vi fick en bra middag och pratade med lite officerare om väder o vind. Följande morgon gav vi oss av till ett förband för en liten artighetsvisit och givetvis blev det några timmar med tillhörande lunch.

Tja,
vad säger man?

Ibland är det hårt i
missionen brukar
vi skämta...

Här hade man byggt en liten flotte på sjön där vi intog vår lunch. Kan det bli bättre än så här? Vi hade ju en uppgift också så vi for vidare mot LoC på smala och dåliga vägar genom primitiva byar där vi kastades en 2-300 år bakåt i tiden. Djuren i form av höns, kossor o getter gick omkring i byn så ni kan tänka er vilka dofter som ibland slog emot en. Barn som gick omkring och vaktade ännu mindre barn. De blickar som mötte oss fick oss att känna oss som de första utomjordingarna som mötte människor men jag tror att jag även beskrivit detta tidigare.

Väl framme vid vårt mål fick vi även möjlighet att besöka en av de närmaste posterna längs LoC och vi bjöds på té. Här såg vi även att de torkade rötter och vi undrade vad detta var och dessa rötter hjälpte tydligen mot håravfall och en av soldaterna som var lite tunnhårig åt dessa rötter. Några andra som ätit dessa visade vilket fint hår de fått – undrar om det verkligen fungerar. Hur som helst så var gästfriheten stor och gänget här såg likadana ut som de längre upp och förläggningen var om än ännu sämre.

När man upprättar ett OP är det viktigt att markera att det är FN som är igång och det görs med den blå FN-flaggan samt en vit flagga. Dessutom bär man blå huvudbonad och om läget kräver det så bärs även skyddsväst och hjälm.

Här är så en bild från Pakistansk kontrollerade sidan mot den dito Indisk kontrollerade. Exakt hur LoC går jag inte in på närmare. Dalgången, där även en flod flyter och en väg går, leder i förlängningen mot Srinagar i Kashmir.

Återtåget mot vår nya förläggning skulle visa sig allt annat än enkel. Ett häftigt oväder drog in genom dalen med kraftiga regnskuror och lervägarna som vi färdats på blev till riktiga lervällingen – tankarna gick direkt till ”Det här är precis som på Balkan...”. Eftersom vägarna går längs bergssidorna är risken överhängande för att glida av vägen och rasa ned. Vad gör man då – man pratar lite med lokalbefolkning som berättade att ca 1h får man vänta efter sista regnskuren innan vägarna är farbara. Alltså intar man väntläge och dokumenterar.

Notera regnbågen.

Här har vi precis lyckats passera det gyttjiga partiet längre bort på vägen för att inte nästa väntan...

...och vad händer då? Jo lokalbefolkningen kommer med té till oss, otroligt vänligt och omtänksamt!

En del sitter bara och väntar längs vägen.

Äntligen var vi på väg och sträckan på några kilometer tog ca 3h och när vi kom fram var det mörkt och några av de pakistanska officerarna kom och mötte oss och undrade var vi blivit av – men dom sa att dom misstänkte att vi stannat pga vägläget.

Nu återstod rengöring av kläder och skor eftersom vi var rejält leriga efter att ha gått på vägarna under vår förflyttning. Vi blev visade vårt rum, bredvid moskén, och lite senare blev vi serverade mat på rummet. Här ser vi bilden på vårt fina rum. Notera dubbelsängen som vi sitter i och våra sovsäckar. En riktigt mysig fredagskväll i Pakistan blev det. Maten var utsökt med kyckling curry, grillad kyckling, ris och Manschurian kyckling (en kycklinggryta med grönsaker). Vi åt så vi storknade och sedan sov vi sött.

05.16 vaknade vi av ett vrål – Allah Akbar, Allah Akbar osv. Det var ett böneutrop i 120 Db kändes det som. Efter avslutat böneutrop var det bara att somna om. Vi sov till 07.30 och efter en kopp kaffe, vi var fortfarande mätta, gav vi oss av hemåt och stannade bara i Astore för lite lunch. Lördagskvällen avslutades med beef curry, några pilsners och en riktigt skön bastu. Mina tankar gick till soldaterna på utposterna längs LoC i detta läge.

Gilgit i augusti 2008